

КАК ДА ЗАПАЗИТЕ СЕМЕЙСТВОТО СИ ОТ РАЗРУХА И УНИЩОЖЕНИЕ

Дейвид Уилкерсън
30 Юни 2003

„Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне” (1 Петрово 5:8). Библията ни казва много ясно, че в тези последни дни Църквата на Исус Христос ще бъде изправена пред гнева на беснеещия и полудял дявол. Сатана знае, че неговото време изтича, и е решен да погълне Божия народ. „Но горко на вас, земя и море! Защото дяволът слезе у вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време” (Откровение 12:12).

Къде дяволът насочва гнева си? Той се прицелва в семействата по целия свят - както в спасените, така и в неспасените. Той реве като хищен лъв и се нахвърля върху домовете, за да ги погълне. Той е настървен да унищожи брака, да отдалечи децата и да настрои членовете на семейството един срещу друг. Целта му е проста: той иска да донесе разруха и унищожение във всеки дом.

Исус споменава за това демонично дело, описвайки Сатана с думите: „Той беше открай човекоубиец” (Йоан 8:44). Всъщност, ние виждаме разрушителния вражески план срещу първото семейство. Дяволът беше този, който влезе в Каин и го убеди да убие брат си Авел.

Този убиец продължава да действа. Изминалите няколко години показват това по ужасни начини. Преди четири години дяволът хвана двама тийнейджъри в Колорадо и ги накара да извършат яростно унищожение. Света беше шокиран, когато двете момчета нахлуха в Колумбийската гимназия с безразборна стрелба. Те застреляха от упор момиче, което се молело, и което те познавали и уважавали. Кой, освен самия Сатана би могъл да ги подбуди да направят това?

Мисля си за разрухата, настъпила в семействата на жертвите и на убийците. Имаше самоубийства, психически сривове, разводи, травмирани братя и сестри. Щетите от този инцидент все още са отвъд всякакво разбиране. Родителите и приятелите на всички засегнати ще скърбят цял живот.

Една година по-късно, Катлийн Хейгън, образована Харвардска пионерка в областта на урологията, се промъкнала в спалнята на своите възрастни, спящи родители в Чатъм, Ню Джърси, и ги задушила с възглавниците им. Баща ѝ бил на 92 години, а майка ѝ - на 86. След това Хейгън стояла в къщата няколко дни, пренебрегвайки напълно мъртвите тела в спалнята. Когато я отвеждали под стража, тя изглеждаше объркана и разрошена, но не показвала съжаление за деянието си. Психолозите не могат да обяснят защо толкова добре образована жена би задушила родителите си, след което би продължила да живее така, като че ли нищо не се е случило.

Помислете за разрухата, която никога не се спомена в тази ужасна криминална история. Болката на членовете на семейството, душевната мъка на внуците - каква ужасна разруха и нещастие. Кой освен Сатана би могъл да накара такава уважавана жена да убие родителите си без видима причина?

Преди няколко години, Ню Йорк Таймс публикува тревожен доклад: „Отчаяни родители се отказват от децата си“. Статията разказва за десетките разочарованите родители, които се редели в 6-етажната съдебната зала в Манхатън, за да предадат доброволно децата си на приемна грижа. Те просто не можели да ги контролират повече. Един баща не можел да се справи със сина си тийнейджър след смъртта на майката. Друг баща се отказал от своята дъщеря тийнейджърка, защото водела бурен неконтролен живот. Съдиите, които изслушвали тези случаи, били объркани. Един от тях попитал майка, която била с дъщеря си: „Не я ли искаш? Не би ли искала да си я отведеш вкъщи?“ Майката уморено поклатила глава в знак на отказ. Младото момиче избухнало в неконтролируеми ридания.

В статията се посочва, че семействата се рушат с ускорени темпове и Семейният съд на Ню Йорк е претоварен с такива случаи. Много от децата, които биват настанени в приемни домове, скоро след това изпадат в още по-лошо състояние. Някои от тях стигат до там, че бягат от новите си семейства и започват живот на улицата.

Особено шокираща е друга новинарска история, която разказва за нов вид наркомани. Заглавието гласи: „Децата взимат наркотици вкъщи с родителите си“. Според фактите, трийсет процента от пристрастените днес казват, че това се е случило в дома им покрай техните родители, които ги въвели в наркотиците. Как въобще е възможно да се случи подобно нещо?

Тези родители взимали наркотици в юношеските си години. По-късно, когато децата им станали тийнейджъри, родителите решили: „Ние взимахме наркотици, но оцеляхме и днес нищо ни няма. По-добре е нашите деца да взимат наркотици у дома, отколкото на улицата и да се научат как се борави с наркотиците от нас, отколкото от своите неопитни приятели“. И така, те научили децата си как да пушат трева, смъркат кокаин и използват игли. По този начин, според тях, те можели да контролират употребата на наркотици от децата им.

Но след това дошъл денят на разплатата. Техните деца се пристрастили и животът им излязъл извън контрол. Много от тях напуснали дома си и заживели на улицата. Те са ядосани на родителите си, разочаровани от техния ужасно погрешен съвет. Те са обезсърчени и от обществото, без бъдеще. Сега родителите са с разбити сърца, обзети от вина и ронят сълзи, за които вече е прекалено късно. Питам ви, как е възможно един родител да направи толкова глупав избор? Те докараха разруха в собственото си семейство. Кой освен Сатана би могъл да заслепи очите им?

Трудно е за вярване в каква трагедия са изпаднали семействата днес, и примерите, които споменах, са само от Америка. В останалата част от света беснеещият дявол също причинява пълен хаос и няма да спре, докато не погълне всяко семейство по пътя си.

На фона на цялото това унищожение, Сатана не е подминал и християнските домове.

Много вярващи семейства са били разтърсени от хаос, тъга и болка, като демоничното опропастяване се случва по много различни начини: развод, непокорни деца и зависимости от всякакъв вид. Резултатът винаги е един и същ: бидейки преди щастливо, семейството е разкъсано и погълнато.

Наблюдавах това от първа ръка в продължение на над четиридесет години, когато наркомани и алкохолици идваха за помощ в центровете и лагерите за лечение от нарко зависимост на нашето служение. Радваше ни да видим как тези опропаствени мъже и жени биват чудно спасени и избавени от робството си. Исус свръхестествено ги промени и направи нови същества.

Един от най-сигурните признаци на истинско обръщение е, когато един млад мъж или жена погледнат назад и успеят да видят това, което дяволът им е откраднал. Те ридаяха, стискайки опърпана снимка на бившия си съпруг/съпруга, дете или родител. Докато са били зависими, тях не ги е било грижа, че са загубили семействата си. Единствената им грижа са били алкохолът и наркотиците. Но сега силно страдаха за това, което са изгубили. Сочеха към снимката и казваха: „Пастир Дейв, това е жена ми. Тя ме обичаше и аз я обичах. А това е моето малко момче. Но не знам къде са сега. Виж какво изгубих... „

Това беше трагично и съкрушително. В такива моменти виждаш огромната разрушителна сила на Сатана в тези семейства. Всъщност, най-голямата трагедия никога не е била съспаното тяло на зависимите, техния изпит външен вид и празното им изражение. По-скоро е в това, което им е било откраднато: съпруг, дете, бъдеще. Още по-лошо е това, което е откраднато от децата на тези наркомани: шансът да израснат в благочестив дом, да познаят любовта на Исус, да бъдат обичани и подкрепяни от грижовни родители, да им се покаже пример за това как да живеят за Господа.

За щастие, много от тези бивши наркомани са благословени от Бога с възстановени семейства, а в някои случаи, те създадоха нови семейства със свои колеги от служението. Но аз все още скърбя заедно с тях за това, което бяха преживели.

Сега нека се върна към заглавието на посланието: „Как да запазите свето семейство от разруха и унищожение“. Ето какво ми е открил Святият Дух по въпроса.

Във всеки дом, където има проблеми, някой трябва да се прилепи за Исус.

Идва време, когато някои житейски ситуации са извън предела на човешката надежда. Няма съвет, лекар, лекарство, или нещо друго, което да е способно да помогне. Ситуацията е станала невъзможна и е необходимо чудо, или всичко ще се разруши.

В такива моменти, единствената останала надежда е някой да отиде при Исус. Някой трябва да привлече слуха, вниманието Му. Няма значение кой: бащата, майката или детето. Този човек трябва да поеме отговорността да се прилепи за Исус и да реши: „Няма да помръдна, докато не чуя Господ да ми каже: ‘Готово е! Можеш да си вървиш!’”

В Евангелието на Йоан намираме точно такова семейство в криза: „И имаше един царски чиновник, чийто син бе болен в Капернаум” (Йоан 4:46). Това не беше обикновено семейство, а може би с царско потекло. Дух на смърт витаеше над този дом, докато родителите обслужваха умиращия си син. Може би в дома е имало и други членове на семейството, вероятно лели, чичовци, баби, дядовци, или други деца. Казва ни се, че всички са вярвали, включително и прислугата. „И повярва той (бащата) и целият му дом” (4:53).

Някой в това притеснено семейство знаеше кой е Исус и беше чувал за чудотворната Му сила. По някакъв начин до този дом достигна новината, че Христос е в Кана, само на четиридесет километра от тях. В отчаянието си, бащата решил да отиде при Господа. Писанието ни казва: „Той, като чу, че Исус дошъл от Юдея в Галилея отиде при Него” (4:47).

През годините десетки майки в нашата църква са идвали при мен да плачат за опропастеното си семейство. Или мъжът ги беше изоставил, или синът беше в затвора, или дъщерята проституираше, за да поддържа зависимостта си от наркотици. Често майката е последната надежда, която това семейство има, за да дойде до Исус. Затова тя поема отговорността да се застъпва за другите, и е решена да се моли, докато Господ не даде освобождение. Тя въвлича и други да се молят с нея с думите: „Няма надежда за нас. Нуждаем се от чудо”.

Чиновникът от Йоан 4-та глава имаше този тип решителност, и затова отиде при Исус. Библията казва, че той „Го помоли да слезе и да изцели сина му, защото беше на умирање” (4:47). Каква прекрасна картина на ходатайство. Този човек остави всичко, за да търси слово от Господа.

Въпреки това, Христос му отговори: „Ако не видите знамения и чудеса никак няма да повярвате” (4:48). Какво имаше предвид Исус? Това, че едно чудотворно избавление не беше най-належащата нужда на този човек. Вместо това, въпрос номер едно беше неговата вяра. Помислете за това: Христос би могъл да отиде в къщата на това семейство, да положи ръце на умиращия син и да го изцели, и всичко, което това семейство щеше да знае за Исус е, че Той върши чудеса.

Христос искаше нещо повече за този човек и неговото семейство. Той искаше те да вярват, че е Бог в плът. Затова и каза на чиновника: „Вярваш ли, че е Бог Този, на Когото се молиш за

тази нужда? Вярваш ли, че Аз съм Христос, Спасителят на света?” Чиновникът отговори: „Господине, слез докле не е умряло детенцето ми” (4:49). В този момент Исус трябва да е видял вяра в този човек, защото след това четем: „Каза му Исус: ‘Иди си; син ти е жив’” (4:50). Това беше все едно Исус каза: „Той вярва, че Аз съм Бог в плът”.

За съжаление, много от вярващите си тръгват преди изобщо да са чули слово от Исус, но този човек си тръгна с вяра. Каква беше разликата? Той беше получил слово от Господ, беше потърсил Бог, беше Го чакал с вяра, и нямаше да си тръгне, докато не получи обещание за живот. „Човекът повярва думата, която му рече Исус, и си отиде” (4:50).

Можем да скърбим за целия свят и въпреки това да пренебрегваме умиращите в грях членове на семейството си.

Църквата на Исус Христос би трябвало да е заета с печеленето на души. И повечето християни са верни да правят това. Ние се молим за изгубените народи, за съживление в градовете ни, за спасените ни съседи. Аз благодаря на Бог, че Неговите хора вършат тази жизнено важна работа.

Но, нека ви попитам: кой се моли постоянно за спасените си баща, майка, сестра, брат, братовчед, баба или дядо? Молитвата за нашите близки трябва да бъде от първостепенно значение в живота ни. В крайна сметка, отговорността за такава молитва се носи от тези, които могат да чуят слово от Господ, които са достатъчно близо до Него, за да отправят искания. Ако това не си ти, тогава кой ще е? Кой пламенно ще се моли за спасението на семейството ви, ако не вие?

Може би си казвате: „Аз свидетелствам на своето семейство в продължение на години. Постоянно го правя. Те знаят в какво вярвам. Сега просто трябва да ги поверя на Исус”. Вярно е, ние трябва да поверим спасените си близки на изобличаващото служение на Святия Дух, но това не означава, че се отказваме от усилената молитва за семейството си. Ако спрем да ходатайстваме за тях, все едно казваме: „Няма надежда!”

Доверие в Господа означава да правим точно обратното. Ако наистина Му вярваме за тяхното спасение и освобождение, ние ще плачем като чиновника: „Моля Те, Исусе, ела сега. Побързай преди да загубя любимия си човек”. Само една настойчива, пламенна молитва може да се пребори с разрушителните цели на Сатана да съсипе семейството ни. Повърхностните молитви няма да сринат крепостите му. Трябва да се отърсим от своите си неща и да станем сериозни относно молитвата, както и да останем близо до Исус, докато не дойде слово от Него.

Когато Христос беше на бреговете на Тир и Сидон, „и, ето, една ханаанка излезе от ония места и извика, казвайки: ‘Смили се за мене Господи, Сине Давидов; дъщеря ми зле се мъчи от бяс’” (Матей 15:22). Сатана се беше настанил в дома на тази жена и притежаваше дъщеря ѝ. Думата „зле” тук идва от корена на думата „покварен”. Накратно, момичето беше безчестно, покварено, управлявано от Сатана.

Но майката не беше зла. Въпреки, че беше езичница, тя вярваше. Все пак се обърна към Исус като „Господи, сине Давидов“. В действителност тя казваше: „Ти си Спасителят, Божия Месия“. В този момент възниква въпроса: как Сатана може да получи достъп до детето на вярващ човек? Как така притежава деца, които живеят в благочестиви домове?

Вероятно вие сте родител християнин. Отгледахте детето си в църквата и направихте най-доброто, за да му покажете правилния път. Но след години посещение на неделното училище и слушане на помазани проповеди в църквата, той е станал студен и безразличен за Божиите неща, въобще не го е грижа да служи на Исус. Вие се питате: „Господи, как е възможно това да се случи?“

През годините съм виждал това да се случва с децата на много служители. Множество такива младежи влизаха в нашите Тийн Челиндж центрове за наркомани заради пристрастяване. Те са били отгледани в благочестиви домове, но са тръгнали по лош път. Животът им е започнал да се управлява от демонични сили и те са се пристрастили към наркотици, алкохол, порнография, проституция.

Докато четете това, може би въздъхвате от облекчение и си казвате: „Слава Богу, че това не се отнася за синът ми, дъщеря ми. Аз имам добри деца. Внимавам да ги отглеждам в страх и знание за Господа. Те познават правилния път. Може да не горят за Исус, но поне не употребяват наркотици“.

Такива родители с право могат да са благодарни, но пък не ги плаши това, че тяхното дете е хладко за Исус. Според самия Господ, да си хладък е толкова ужасно, колкото да си демонично потиснат. Когато Христос предупреди: „Ще ви избълвам“, Той не се обърна към наркоманите, а говореше на хладките вярващи в църквата Си (вж. Откровение 2-3). Исус знае, че един хладък дух може да приспи всеки вярващ и да го доведе до демонични изкушения от ада.

Вашите деца може да са мили, учтиви, добре възпитани. Те може да избягват грешните тълпи, да уважават родителите си и да са морално добри, но ако не обичат безрезервно Исус - ако духовно се носят по течението - те са в опасност. Вижете, всяко дете, което е израснало във вярващ дом, вече е основна цел на Сатана. Дяволът преследва тези семейства, които са най-ревностни в любовта си към Исус, а сега хладността на вашето дете е улеснила работата на врага. Той е щастлив, че лесно може да примами сина или дъщеря ви в греховно робство.

Дори най-посветените християни - включително и служители - могат да бъдат заслепени за капана, който Сатана залага на духовно пасивните деца. Врагът постоянно търси да угаси дори и най-малката искра на духовен живот, който е в тях. Призовавам те, християнски родителю: не позволявай на дявола да стигне до твоето дете. Падай по лице всеки ден пред Него и обгърни детето си с ходатайство. Бог ти е дал сила да го отърсиш от хладкото му състояние.

Когато децата ми бяха тийнейджъри, си мислех, че бих могъл просто с любов да ги въведа в Божието царство. Казах си: „Ще бъда на мястото си за моите деца. Ще бъда приятел с тях. Аз

просто трябва да съм на тяхно разположение, така че да могат да споделят своите нужди с мен”.

Тогава един ден големият ми син, Гари, се прибра от училище, ридаейки. Той отиде направо в стаята си и се хвърли на леглото си. Когато попитах какво се е случило, той отговори: „Татко, аз не вярвам, че има Бог. Това е само един мит”.

Тогава разбрах, че цялата любов на света не може да разреши този вид демонична атака, общуването със сина ми също. Не можех просто да си кажа: „Това е само период в живота му. Гари ще го надрасте. Той е добро момче и знае, че го обичам”.

Не, аз трябваше да се преборя с това, което видях да се случва пред мен: Сатана се опитваше да ограби от сина ми неговата истинска, пламенна вяра. Бях видял как на петгодишна възраст Гари предаде живота си на Исус и знаех, че вярата му беше скъпоценна. Сега врагът искаше тази вяра и се опитваше да използва съмнение и неверие, за да я унищожи. Всъщност, Сатана се беше прицелил в самия невралгичен център на нашето семейство: доверието ни в Исус.

Аз знаех, че имам само една опция. Влязох в молитвената си стаичка, затворих вратата след себе си, обърнах лице към Него и се приготвих за битка. Бях твърдо решен: „Сатана, ти няма да имаш моя син”. От този ден нататък аз виках към Господа от името на Гари. Молих се: „Господи, пази моето момче от лукавия”.

Промяната, която в крайна сметка стана в Гари, не се случи за една нощ или в рамките на една седмица, или дори за няколко месеца. Той все още се бореше с объркването, но дойде време, когато доверието на Гари в Исус беше възстановено. Ако четете моите послания вече някакъв период от време, вие знаете, че от тийнейджърските си години Гари работи в служението на пълно работно време. Той е посветен на любовта си към Исус и през последната година имах привилегията да проповядвам редом с него на събирания на други служители.

Всяко едно от останалите ми три деца има свои уникални изпитания на вярата. Но точно както се случи с Гари, Господ бе верен да помогне на Деби, Бони и Грег. Подобно на брат си, те израснаха в това да обичат Исус и да участват в служението. Въпреки това, ходатайството за моето семейство никога не е спирало. Сега съпругата ми, Гуен, и аз се присъединихме към молитвите на порасналите ни деца за нашите десетима внука.

По всичко личеше, че Исус пренебрегва молбата на майката.

Жената с измъчваната дъщеря постоянно беше да търси Исус. Накрая учениците настояха пред своя Господар: „Господи, отпрати я, отърви се от нея. Тя няма да спре да ни притеснява“. Забележете как отвърна Исус на молбите на жената: „Но Той не ѝ отговори ни дума“ (Матей 15:23). Очевидно Христос пренебрегна цялата ситуация. Защо би го направил? Знаем, че нашият Господ никога не е пренебрегвал вика на всеки искрено търсещ Го човек.

Факт е, че Исус знаеше, че историята на тази жена ще бъде разказана на всяко идно поколение и искаше да разкрие една истина на всички, които щяха я прочетат. Затова изпита силата на вярата на жената. Когато най-накрая говори с нея, Той каза: „Аз не съм пратен, освен до загубените овце от Израилевия дом“ (15:24). Христос казва накратко: „Аз дойдох, за да спася евреите. Защо трябва да прахосвам Евангелието за един езичник?“

Това твърдение би накарало повечето от нас да си тръгнат, но жената не помръдна. Състоянието на дъщеря ѝ беше въпрос на живот и смърт за нея, и тя не искаше да остави намира Исус, докато Той не ѝ даде това, от което се нуждае.

Питам ви, колко често се отказвате да се молите? Колко пъти сте се изморявали и сте мислили: „Търсих Господа, молих се и исках, но просто не постигам никакви резултати“? Е, беше ли това въпрос на живот и смърт за вас? Наистина ли потърсихте Господа с цялото си сърце, душа, ум и сила, знаейки, че няма друг източник на помощ?

Помислете как реагира тази жена. Тя не отвърна с недоволство или обвинение, казвайки: „Защо ми отказваш, Исусе?“ Не, Писанието казва точно обратното: „А тя дойде, кланяше Му се и казваше: ‘Господи помогни ми’“ (15:25).

Това, което последва, е трудно за четене. Още веднъж Исус отблъсна жената. Само че този път отговорът Му бе още по-суров. Той ѝ каза: „Не е прилично да се вземе хляба на децата и да се хвърли на кученцата“ (15:26).

Важно е за нас да знаем, че еврейските вярващи по онова време са считали, че в Божиите очи езичниците са толкова ниско колкото кучетата. Разбира се, Исус не прие това, Той не би хвърлил расова обида по което и да е дете на Създателя Отец. Но Той знаеше, че тази жена е наясно с отношението на евреите към езичниците. И още веднъж Той я изпита.

Сега майката Му отговори: „Така, Господи; но и кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им“ (15:27). Какъв невероятен отговор. Тази твърдо решена да преследва Исус жена не искаше да отстъпи, и Господ я похвали за това. Исус ѝ каза: „О жено, голяма е твоята вяра; нека ти бъде според желанието. И дъщеря ѝ оздравя в същия час“ (15:28).

Възлюбени, не трябва да се примиряваме с трохите. На нас ни е обещана цялата благодат и милост, от които се нуждаем за нашите кризи. И това включва всяка криза, засягаща семействата ни, било то спасени или не. Ние сме поканени да отидем с дръзновение, с увереност при престола на Христос и да представим пред Него всяка наша нужда,

независимо дали за невярващ родител или за непокорно дете. Може да не видим как всеки наш близък човек повярва в Бог или променя живота си, но можем да издигнем големи стени около тях, за да спрем устрема им към ада. Можем да изискаме в молитва върху тях да дойде силно изобличение и да се молим за защитно ограждение. Можем също така да се молим други хора да им свидетелстват.

Едно е сигурно: тези неща никога няма да се случат, ако ние просто ги оставим на съдбата. Можем да опитваме да убеждаваме себе си: „Аз просто трябва да го взема като въпрос на вяра“. Но това е фалшиво алиби. Всичко, което прави е, че ни пази от това да се изпотим духовно и да се потрудим в ходатайство за душите на нашите близки.

Призовавам ви да имате следната молитва: „Господи, ако един от моите близки се изгуби, то няма да е, защото аз не се моля. Няма да е, защото взех работата на Духа в живота ми за даденост. И няма да е, защото не съм плакал за тях. Каквото и да ми струва, аз ще се боря в ходатайство за тях, докато един от нас не се прибере у дома, за да бъде с Теб“.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2003 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[How to Save Your Family from Ruin and Destruction](#) / [Как да запазите семейството си от разруха и унищожение](#)